

HENNY THIJSSING-BOER

De ontbrekende
schakel

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het leek alsof de natuur zich dit jaar vergiste, want hoewel het begin oktober was, had menigeen het idee dat niet de herfst maar het voorjaar in aantocht was. Al weken achter elkaar liet de zon zich van haar beste kant zien, was er nauwelijks een zuchtje wind en schommelden de temperaturen tussen de zestien en achttien graden. De mensen genoten van de uitzonderlijk mooie nazomer.

Toen Joyce Wellink 's ochtends haar ogen opsloeg, gingen haar gedachten niet meteen naar het weer, maar naar het plekje naast haar in bed dat leeg was. Ze begreep dat Nanda al was opgestaan en in de keuken druk bezig was de ontbijttafel te verzorgen. Nanda was een vroege vogel die weinig slaap nodig had, terwijl zij – Joyce – het beste te spreken was als ze het klokje rond kon slapen. Die kans werd haar echter zelden geboden, en, in tegenstelling tot Nanda, zij kon niet meteen uit bed springen als ze wakker werd. Ze had dan

wat tijd nodig om bij te komen. Ze vond het een genot om in haar warme holletje nog slaapdronken lekker even te liggen mijmeren.

Over het geluk bijvoorbeeld, dat haar zo gul werd toebedeeld dat ze zich wel eens afvroeg waar ze al het goede aan te danken had.

Samen met Nanda leidde ze een probleemloos leventje en haar overige dierbaren hadden over het geluk ook al niet te klagen.

Joyce dook weer diep onder het dekbed en dacht terug aan de feestelijke dag van gisteren toen haar ouders het stralende middelpunt waren geweest.

Nadat Eva Vondeling en Hylco Wellink eerst een jaar lang alleen in de weekeinden bij elkaar hadden gelogeed, hadden ze vervolgens drie jaar samengewoond en gisteren waren ze dan eindelijk getrouwd. Met haar zevenenveertig jaar had Eva de hele dag bewezen dat een bruid niet per se splinterjong hoeft te zijn om er aandoenlijk uit te zien, vond Joyce. In haar lange, zeegroene jurk was mam een beeldschone bruid geweest, de bijpassende hoed met de brede rand had haar bijzonder flatteus gestaan. Het was echter vooral haar warme uitstraling geweest, de enkele traan die ze heimelijk had gedroogd, die menigeen

had ontroerd.

Joyce vermoedde dat er gisteren velen waren geweest die in gedachten even bij Eva's verleden hadden stilgestaan. Haar levenspad, evenals dat van Hylco, was bepaald niet over rozen gegaan en daarom gunde iedereen hun het geluk dat ze uiteindelijk bij elkaar hadden gevonden. Hylco was negen jaar ouder dan zijn bruid, maar gisteren had hij zich bij tijd en wijle gedragen als een verliefde puber, die zichtbaar gelukkig was dat zijn 'meisje' nu eindelijk zijn vrouw was geworden. Ze aanbaden elkaar en vanwege hun onverwoestbare liefde was het hun gelukt om het duistere verleden uit hun leven te verbannen.

En zo moet het ook, mijmerde Joyce. Zij wilde evenmin terugdenken aan dat wat geweest was, daarvoor was het leven tegenwoordig veel te boeiend en meer dan de moeite waard. Ze wierp een blik op de wekkerradio en zag tot haar spijt dat ze moest opstaan. Ze moest straks naar Schiphol om pappie en mam naar het vliegveld te brengen. Als ze een minuut te laat bij hun bungalow aankwam, zouden de zenuwen mam te pakken krijgen. Nou ja, het was ook niet niks om op huwelijksreis naar Zuid-Afrika te gaan! Ze hadden

alles in het geheim voorbereid. Tijdens het diner van gisteren was pappa er pas mee tevoorschijn gekomen. Hij had bijna plechtig gekeken toen hij verteld had dat de reis een huwelijkscadeau voor mam was. Iedereen had enthousiast gereageerd. Het bruidspaar had zelfs een staande ovatie gekregen, maar zij – Joyce – had het er moeilijk mee gehad.

Toen ze hoorde dat het kersverse paar een halfjaar zou wegblijven, had ze geweten dat ze heimwee zou krijgen en was ze behoorlijk volgeschoten. Vanzelfsprekend had ze haar gevoelens verborgen, die deden er nu niet toe. Vooral voor mam zou het de reis van haar leven worden en dat gunde zij haar als geen ander. Ze gingen zes maanden logeren bij Anja en Michael Eilander, vrienden die in het verleden veel voor mam hadden gedaan en betekend. Dankzij hun hulp had mam haar – Joyce – na vijfentwintig jaar teruggekregen. Tjonge, de schok van de hereniging van moeder en dochter was voor mam en haar niet gering geweest, maar tegenwoordig stonden ze er niet meer bij stil. Het was verleden tijd, over en voorbij.

Joyce had zich inmiddels gedoucht. Ze wreef zich neuriënd droog, waarna ze een

tijdje besluiteloos voor haar goedgevulde kledingkast stond. Het enige nadeel van dit uitzonderlijk mooie weer, was dat je niet goed wist wat je aan moest doen. Winterkleren waren nog te warm, maar ze kon er ondanks het warme weer evenmin toe komen om in oktober een luchtig zomerjurkje aan te trekken.

Na nog wat dralen koos ze voor een strak, donkerblauw rokje dat net op haar knieën viel, en een vlotte witte bloes met daarop een hesje in de kleur van de rok. Ze stak haar voeten in elegante schoentjes met een halfhoog hakje en bekeek zichzelf goedkeurend in de passpiegel die aan de binnenkant van de kastdeur was bevestigd. Het kan ermee door, dacht ze met een glimlach. Dat ik geen panty's draag valt niet op, want mijn benen zijn nog bruin van de zomerzon.

Nadat ze haar blonde haar had geborsteld en zich had opgemaakt verliet ze de slaapkamer. Even hierna begroette ze Nanda, haar levenspartner, met een vluchtig zoentje. 'Jij bent zeker alweer uren op? Ik bof geweldig met jou, want elke ochtend staat er een goed verzorgd ontbijt voor me klaar, en dat past mij precies!' Joyce lachte stralend.

Nanda zei quasi-bestraffend: 'Als ik zo'n

slaapkop was als jij kwamen we elke ochtend te laat in de boetiek, ik moet dus wel de leiding nemen. Weet je eigenlijk wel hoe laat het is? Besef je dat ik zo dadelijk weg moet en dat ik daarom al heb ontbeten? Jij hebt trouwens ook geen zeeën van tijd meer. Ik wed dat papa en mam bepakt en bezakt op de uitkijk staan en zich afvragen waar je blijft. Je mag je best wat haasten, Joyce, of ben je soms vergeten dat je je ouders naar Schiphol moet brengen?’

‘Nee, natuurlijk niet. Maar ik moet ’s ochtends kalm aan beginnen, anders is mijn goede humeur voor de hele dag bedorven. Ik kom heus op tijd, daar zorg ik wel voor!’ Joyce smeerde een boterham toen ze bekende: ‘Ik zie ertegen op om hen weg te brengen, een halfjaar is voor mij veel te lang. Het idee dat ik het zes volle maanden zonder mijn ouders moet stellen geeft me geen goed gevoel. Ik zal vooral pappie erg missen. Vind je het kinderachtig dat ik nog altijd zo’n vaderskind ben?’

‘Helemaal niet. Jij moet blijven die je bent, want zo houd ik van je. Heb je overigens al gezien dat het opnieuw een stralende dag belooft te worden? Toen ik vanochtend opstond was de wereld klein vanwege een potdichte

mist, maar die is gelukkig alweer opgetrokken.’

‘Hoe laat was het toen?’ Omdat Joyce vond dat Nanda zich dikwijls veel te vroeg uit bed liet glijden, keek ze haar vriendin bij voorbaat al bestraffend aan.

Nanda kleurde licht toen ze bekende dat ze al voor zes uur was opgestaan. ‘Je hoeft niet zo boos te kijken, want vroeg opstaan heeft veel voordelen! Ik heb de was van eergisteren al gestreken en opgeruimd. Bovendien heb ik de huiskamer aan kant gemaakt!’

‘Alsof er na vandaag geen dag meer komt,’ sneerde Joyce, waarna ze in volle ernst informeerde: ‘Vind je het vervelend dat ik vandaag niet in de boetiek zal zijn?’ Joyce keek haar vriendin vragend aan.

Nanda lachte. ‘Zonder jou functioneer ik maar half, dat wil echter niet zeggen dat ik me geen dag zonder jou kan redden. Het zou vrij egoïstisch zijn als ik je niet af en toe met je ouders kon delen. Laat straks vooral niet merken dat je het vervelend vindt dat ze zo lang wegblijven en wees onderweg voorzichtig, want het verkeer liegt er niet om. Ik wil je graag heelhuids bij me terug hebben.’

‘Je bent een schat, je lieve zorg om mij is

vertederend. Nadat ik pappa en mam op Schiphol heb afgeleverd, ga ik een poos rondneuzen in Amsterdam. Gewoon om te kijken of wij wat de mode betreft niet achterlopen bij de Amsterdammers.'

Nanda schaterde. 'Dat heb je gisteren al een paar keer gezegd en later in bed ook nog eens!'

Joyce grinnikte. 'Een mens dat telkens in herhalingen vervalt, is vroeg oud, bij mij slaat de dementie blijkbaar al toe! Nou ja, ik zeg het alleen maar omdat ik niet wil dat je je ongerust over me maakt als ik wat later thuiskom.'

Kort hierna wensten ze elkaar met een kus een goede dag, waarna eerst Nanda en vervolgens ook Joyce het huis verliet.

Twee vriendinnen die hun leven al jaren in liefde deelden en die zowel innerlijk als uiterlijk elkaars tegenpolen waren. Nanda was vierendertig jaar, een vrouw met een vrij fors, ietwat hoekig figuur. Ze had mooie, sprekende ogen, die glansden van levenslust. Sinds jaar en dag liet ze haar donkerbruine haar in een zogenaamd rattenkopje knippen. Ze droeg uitsluitend pantalons en placht daar gekscherend over te zeggen: 'De buitenwereld noemt mij

het “mannelijke” van ons tweeën. Met mijn outfit en mijn haardracht benadruk ik dat misschien wel bewust.’

Joyce was vier jaar jonger dan haar vriendin en in tegenstelling tot Nanda mocht je haar een kleine schoonheid noemen. Joyce was klein en tenger. Ze had grote, blauwe ogen, lichtblond krullend haar dat danste om een fijn besneden gezichtje met opvallend zachte gelaatstrekken. Joyce kleepte zich vlot, modieus en zeer vrouwelijk; ze gebruikte make-up, terwijl Nanda’s gezicht er altijd schoon gewassen uitzag. Het waren twee uitersten die zich tot elkaar voelden aangetrokken en samen zeer gelukkig waren. Ze woonden in een fraai appartement in een van de buitenwijken van Arnhem. Hun werkterrein lag in de binnenstad waar ze samen een boetiek runden. Ze verkochten dameskleding en bijpassende sieraden voor vrouwen wier beurs wat aan de krappe kant was.

Mensen die beide meisjes kenden, vonden dat ze een zeer hechte relatie hadden. Misschien kwam dat door het simpele feit dat ze elkaar namen zoals ze waren. Ze koesterden elkaars deugden en in de wetenschap dat er op aarde geen heiligen bestaan, namen ze el-